

nå å dempe avgangen, vil den netto tilgang vi nå har kunne økes relativt betydelig. Når det gjelder dette spørsmål, står vi overfor faktorer som vi har muligheter for å regulere eller påvirke. Blant disse faktorer hører lønn, avansement, ferie, godtgjørelser o. l. Disse faktorer gir imidlertid ikke inntrykk av å spille vesentlig rolle når det gjelder avgangen.

Derimot ser det ut som om skolepsykologene er betydelig opp-tatt av spørsmålet om faglig trivsel og appell. På den ene side gjelder det kontakt med kolleger og fagpsykologisk miljø, og på den annen side gjelder det den form for kontakt som er etablert

vis-å-vis skolen. En rådgivers form for engasjement kan i flere henseende være utilfredsstillende. Dette er imidlertid arbeidspsykologiske og sosialpsykologiske forhold som psykologene selv burde være de første til å ta fatt på.

Til faglig trivsel hører muligheter for engasjement ut over daglig rutine. I denne forbindelse er det grunn til å nevne forsøks- og forskningsoppgaver, og at den enkelte skolepsykolog og skolepsykologenes fagforeninger kan ta initiativet på dette felt. Spørsmålet om kursvirksomhet og etterutdannet er også vesentlig, og på dette felt bør fagpersonalet ved de skolepsykologiske kontorer ha krav på stor forståelse.

Psykologisk institutt, Universitetet i Bergen

Rekrutteringsforholdene for skolepsykologyrket i Norge

Av professor, dr. philos Bjørn Christiansen.

Jeg tror ikke man kan si at det er større svikt i rekrutteringen til skolepsykologyrket enn til andre arbeidsområder for psykologer. Jeg tenker her på klinisk psykologi, arbeidspsykologi, etc. Den mangelfulle utdanningskapasitet ved våre universiteter sett i relasjon til den store økning av psy-

kologstillinger i samfunnet, må bære hovedansvaret for det oppståtte misforhold. Tilstrømmingen av studenter til psykologstudiet i slutten av 50-årene og begynnelsen av 60-årene var begrenset, men dette forhold har endret seg påfallende i de siste 5 årene. Den større studenttilstrømming til stu-

diet vil slå ut i relativt store eksamenskull i de nærmeste årene.

Etter mitt skjønn er mulighetene for en bedring både på kortere og lengre sikt svært gode. Antallet av psykologkandidater som blir uteksaminert i Oslo viser en klart stigende tendens. I inneværende semester er det oppmeldt hele 20 kandidater til den avsluttende cand. psychol. eksamen i Oslo. Fra og med dette semester er det også blitt igangsatt embetsstudium i psykologi ved Universitetet i Bergen. Selv om det ennå vil ta noen år før de første kandidater blir uteksaminert i Bergen, vil dette studium få stor *innvirkning på den samlede tilgang av psykologer i Norge*. Fullt utbygget er studiet planlagt med en utdanningskapasitet på mellom 50 og 60 psykologer i året. Dette representerer nærmest en fordobling av den aktuelle utdanningskapasitet i Oslo. Det bør videre tilføyes at man i Bergen planleg-

ger en egen utdanningslinje i pedagogisk psykologi som vil gi en spesiell yrkesrettet opplæring for studenter som ønsker å gå inn i utdanningssektoren, f. eks. som skolepsykologer.

I lys av det foregående nærer jeg ingen tvil om at rekrutteringssituasjonen vil bli langt lysere om 5 til 6 år enn den er i dag. Utdannelsen av psykologer er nødvendigvis en tidskrevende oppgave, og det ville være dypt beklagelig om man på dette området skulle igangsette kortsiktige krisetiltak som ikke holder faglige mål. På den annen side er det sikkert meget som kan gjøres gjennom *en organisert videreutdanning for å fremme skolepsykologyrkets status og dets faglige tiltrekning på yngre psykologer*. Et hvert tiltak som setter universitetene i stand til å igangsette en slik etterutdanningsvirksomhet vil etter all sannsynlighet få positive konsekvenser.